Den røde Krig

Ungsocialistisk Organ.

Nr. 5. | 10 Øre pr. Nr. | Maj 1919. | 1,25 Øre aarlig. | 2. Aargang.

Første Maj 1919

I Fremtiden skal 1ste Maj blive en sand Proletariatets Højtidsdag, en Glædens Festdag i Foraarssolens legende Glans, en Socialismens og Arbejdets alvorstunge, men glansfulde, jublende Solidaritetsmanifestation i Frihedens, Broderskabets og Folkeforbrødringens Tegn.

Nu maa 1ste Maj staa i Kampens, i Stridens Tegn. Nu maa 1ste Maj blive en Rejsningens, en revolutionær Massedemonstrationens Dag. Nu maa 1ste Maj blive et Udtryk for Proletariatets Vilje, til gennem ubøjelig Klassekamp at besejre Bourgeoisiet, gøre en Ende paa alt Lønslaveri og grunde det frie kommunistiske Samfund. 1ste Maj maa nu blive en Protest mod al Udsugning, saaledes ogsaa mod Kapitalisternes „lovlige" Ret til at udsuge Proletariatet i 7, 8, 9 eller 10 Timer. 1ste Maj maa blive mere end en borgerlig Demonstrationsdag for borgerlige Reformer, indenfor det bestaaende Samfunds Rammer. 1ste Maj — en revolutionær Demonstrationsdag mod det bestaaende Udsuger- og Udbyttersamfund, se det er hvad 1ste Maj 1919 burde være.

* * *

Idéen om 1ste Maj stammer fra den 1ste Internationales Dage, den Bakuninske Internationales Dage. Aaret 1886 er Datoen for 1ste Majs praktiske Iscenesættelse. Det foregik i Amerika. En Storm af Strejker gik det Aar igennem de Forenede Stater. En kvart Million Arbejdere traadte i Strejke. Flere Hundredtusinde Arbejdere erobrede allerede da den 8 Timers Arbejdsdag. I Chicago organiseredes de Udbyttedes Oprør. For os er Mindet om 1ste Maj-Idéens Udaab uopløseligt knyttet til Mindet om Chicagomartyrerne: *Parsons, Spies, Lingg, Engels, Fischer.* De var Repræsentanter for en Socialisme, der ikke alene vender sig mod Formerne for Udsugning og Udbytning; men mod al Udsugning og Udbytning.

* * *

Arbejdets 1. Maj!

Naar din stærke Arm det vil standser Fabrikens Hjul og Spil.

Ned med de røde Faner.

Sorte Faner, floromhængte Faner, Sorgens Faner, Bitterhedens, den taarefyldte Savnets Fane burde hejses. Fire lange, mørke, sorgbetyngede Aar er henrundne. Faciet af Socialdemokratiets Forræderpolitik, deres Vægren ved, som Modvægt mod Kapitalisternes Banditbegær og Regeringernes Krigspolitik at sætte den direkte Aktion, er Verdenskrigens 10 Millioner myrdede og endnu flere Millioner Krøblinge, Vanvittige og Idioter.

Det er betegnende, at det tyske Socialdemokrati (hvis Ledere i Dag er Arbejderbødler og Arbejdermordere, de typiske tyske Smaaborgere Ebert, Scheidemann og Noske) aldrig har erkendt 1ste Maj som en Arbejdervægringens Dag og langt mindre som en revolutionær Demonstrationsdag mod Kapitalisme og Stat. Det tyske Metalarbejderforbund vedtog paa Kongressen i Nürnberg i Aaret 1901 en Resolution, der forbød 1ste Majdagen, hvis der derigennem skulde opstaa Konflikter med Arbejdsgiverne. Samme Forbund udgav i 1905 en Haandbog i industriel Ret hvori det hedder: „Arbejdsnedlæggelse 1ste Maj er Kontraktbrud og berettiger Arbejdsgiverne til at kræve Erstatning (§ 124 b). Det er en retsstridig Handling (efter § 123, 3) at forlade Arbejdet den 1ste Maj uden Arbejdsgiverens Samtykke."

Denne saakaldte Arbejderbevægelse har været den ledende i den politiske Sjakrerinternationale og Forbillede og Afgud for skandinavisk Arbejderbevægelse. Den socialdemokratiske Internationale, der skrød med, at den var „Fredens sikre Værn", viste sig at være et stort Frasernes Korthus. Socialdemokraternes Nationalisme, Patriotisme, ja Chauvinisme, førte følgerigtigt til Borgfred til Kejser-, Konge- og Regeringssocialisme Proletarer i alle Lande slagter hverandre . . . Disse Herrer Socialpatrioter deltog interesserede i Krigens politiske og militære Maskineri. De overgik hverandre i Krigsbegejstring, Lovlydighed og Nationalisme. Med koldt Blod drev de, i Ly af socialdemokratiske Fraser, Millioner af Proletarer til Døden paa Slagmarken. Samtidig betegnede de Generalstrejker mod Krigen, som Generalvanvid og underkuede enhver Proletar-Rejsning mod Krigen.

De betegnede ethvert Forsøg fra Proletariatets Side, gennem direkte Aktion at faa Ende paa Krigen, Kapitalisme og Stat, for at være utilgivelig Letsindighed og ansvarsløs Behandling, medens de i næste Minut gladeligen ofrede Hundredtusinder af Menneskeliv for et Fata Morgana, for Fædrelandet. Socialdemokratiet har overalt, under en radikal Maske, spillet en reaktionær Rolle. Og nu, da Revolutionernes Tid er inde, hvæser Socialdemokratiet som en gammel arrig Hankat imod ethvert Forsøg paa at styrte det borgerlige Samfund.

Ydre Forhold, en ihærdig, hemmelig indre revolutionær Agitation, den voksende Mistornøjelse, Nederlagene og en handlekraftig Minoritet fremkaldte den almindelige Revolution i Tyskland. De i fire Aar kejsertro Socialdemokrater var ikke længe om at betænke sig (Revolutionen kunde ikke forhindres) og forraadte og mishandlede Revolutionen. Disse Enighedens Apostle lod Arbejderne skyde, myrde, fængsle, fusiljere revolutionære

Arbejdere. De veg ikke tilbage for at modtage hjertelige Skulderklap og fornøjede Taksigelser af det glædesstraalende Bourgeosi.

. . .

1ste Maj 1919 staar i de politiske Revolutioners Tegn.

Alle Kontrarevolutionens Banditter har sammensvoret sig for at miskreditere Revolutionen, den politiske Revolution; men i Særdeleshed den sociale Revolution.

Nu er dog alt i Bevægelse. De gamle politiske Systemer er dødsdømte. Befolkningerne er overalt mere eller mindre revolutionære. Soldater og Arbejdere forbrødres. Vaabnene rettes mod det rigtige Sted. Med direkte Aktion, Generalstrejke med offensive og defensive Midler, med Masseaktion og politiske Kup sprænges nu de gamle borgerlige politiske Samfundssystemer i Luften. Kejserdømmer falder som Korthuse, Kongekroner ruller i Rendestenene.

Parlamentarismen kastes paa Møddingen, baade taktisk og principielt. Ungsocialismen oplever endnu en Triumf. I Raadssystemet, som konsekvent tillæmpet fører til Gruppens, Kommunens, Distriktets Selvstyre, finder Proletariatet sit nye politiske System. Befolkningerne er i alle Henseender modne til et nyt økonomisk og politisk Samfunds System.

Det ny er i sin Vorden. Faren i Revolutionsrørelserne ligger i, at de standser ved Halvheder. Centralistisk Kejsersocialisme og Dekretsocialisme, som stikker Hovedet op her og der, er til Skade og Hindring for Revolutionen og Friheden.

. . .

1ste Maj maa blive et Udtryk for Proletariatets Vilje til at afskaffe al Udsugning, selv den lovbestemte.

Maatte 1ste Maj 1919 blive en revolutionær Massedemonstration for følgende Krav:

1) Hele det herskende politiske System, Folketinget og Landstinget, Kongedømmet etc. etc. afskaffes og erstattes af lokale autonome samarbejdende Raad med et hjælpende Centralraad.

2) Hele det militaristiske System afskaffes. Øjeblikkelig Afvæbning med alle Vaaben og Ammunitionsoplag. Alle Borgeres Markering [illegible] Ordningens [illegible] Bevæbning af Arbejderne.

3) Produktion og Distribution ordnede efter [illegible] Principper. Profitproduktionen erstattes af Behovproduktion. Arbejdernes økonomiske Sammenslutninger omdannes til Produktionsorganer. Hus, Jord, Fabrikker erklæres for det fælles Samfunds Ejendom. Retten til Livet proklameres.

Leve 1ste Maj som revolutionær Massedemonstrationsdag!

Leve Internationalismen!

Leve Ungsocialismen!

C. J. Bjørklund.

Bort fra Parlamentarismen!

—*—

Parlamentarismen har saa længe den har eksisteret staaet som en Hindring for Arbejdernes Befrielseskamp. Den har aldrig kunnet fremme Arbejderklassens Kamp mod Nød og Fattigdom, den har ingen som helst Resultat at pege paa. I Stedet for at Parlamentet paaskynder Arbejderklassens Befrielse fra økonomisk Undertrykkelse, er den en Hemsko.

Den parlamentariske Aktions bestaaende kan kun ske paa den direkte Aktions Bekostning.

For omkring hundrede Aar siden, da Englands Arbejdere, gennem Sammenslutning og Organisering indenfor Industrien, optog Kampen mod Udsugerne, viste Parlamentet sig i sit rette Lys, idet det indstiftede en Lov, der gjorde det til en strafbar Handling for to eller flere at sammenslutte sig, med Hensigt at indskrænke Arbejdstiden eller højne Lønningerne. Tre Maaneders Fængsel var Straffen for den der forbrød sig mod denne Lov. Resultatet af denne Lov blev at Tusinder sattes i Fængsel medens andre Tusinder sendtes til Straffekolonierne i Australien.

I Kæder førtes de over Oceanet til Botany Bay i Ny Syd Wales, og blev tvunget til at arbejde.

Denne Lov ophævedes først da Arbejderne, gennem deres direkte Aktion havde gjort den illusorisk og værdiløs. Saaledes fortsætter det. Parlamentet kommer nødtvungent efter, alt efter som Arbejderne gennem sin direkte Aktion nødvendiggør det.

Parlamentet er en uadskillig Del af Kapitalistsystemet. Meningsløsheden i at demokratisere Parlamentet er en Sag som man ikke kan drage i Tvivl.

Med Organisationstidens Gennembrud er der indtraadt Tegn til Forbedringer. Arbejdstiden er bleven forkortet fra 16—14 T. til 12 Timer, derefter i Aarenes Løb til 11-10-9-8 og 6 Timer, det sidstnævnte Antal Timer for visse Grene af Grubearbeidere. Samtidig blev Lønningerne noget forhøjet.

Men Arbejderne har begaaet den Fejl ikke at forlange nok, thi det er let at mærke at der gives os ingenting, for at vinde noget maa vi sætte Handling bag ved Ordene.

Ved at organisere os, ikke fagligt men industrielt og internationalt, kunne vi vinde, ikke blot tilfældige Fordele, men vi kunde blive stærke nok til selv at overtage Produktionsmidlerne og Produktionen. Den Rigdom som vi producere med vort Arbejde, skal da ikke tilfalde en Snylterklasse der ingenting bestiller; men kommer hele Massen til gode.

Vi skulde ikke længere behøve at slave 8—10 Timer daglig. Gennem Maskinteknikens Udvikling kan Arbejdstiden nedsættes uhørt, ogsaa gennem Parasitklassens Forsvinden. Vi skulde velvilligt give dem Lejlighed til at lære sig samfundsnyttigt Arbejde. Maskinerne skulde blive Fremtidens eneste Slaver. *Eva M—s.*

Arbejderne og Revolutionsvejen.

—*—

(Brudstykke af en Tale paa Ungsocialisternes Møde i Brønshøj den 20de April.)

— Det er bleven sagt, at der skal 1000 Aar til at skabe en Stat, men en Time er nok til at omstyrte den. Vor egen Tid har Beviser for, at dette er sandt, Revolutionen kommer som en Tyv om Natten. Men saa er det altsaa ikke dig eller mig, der laver Revolutionen; og hvis Politiet har Opdagere ude for at opnotere samfundsomstyrtende Udtalelser, kan vi sige til dem: gaa hjem til jeres Arbejdsgiver, Staten, og fortæl, at vi kan ikke gøre ved, at den har faaet spansk Syge. Afgaar den ved Døden i Løbet af Natten, da er en Mand som Politidirektøren meget mere Skyld i denne pludselige Aflivelse end nogen af os. For der er ikke en Arbejderorganisation, der har gjort saa meget for at fremkalde Revolution som Statens egne Embedsmænd, da de fyldte Landet med Kirker, Fattiggaarde og Fængsler.

Men der er Revolution og Revolution. Den kan være et politisk Kladask, hvor Magthaverne vælter over Ende og giver Plads for nye som i Tyskland. Og den kan være et alvorligt Forsøg paa at afskaffe Magten uden at sætte en anden i Stedet som i Rusland. Havde Revolutionstaaret henne i Farimagsgade villet det, saa havde vi nu haft en Republik ligesom Tyskerne. Men Stauning sagde nej, og han maa jo vide, hvad der er det rigtige, for han kommer ved Hoffet. Det socialdemokratiske Arbejderparti er desuden allieret med Staten; for hvad er Politik andet end Staten? Hvad er Voldgiftsaftaler, Arbejdernes ... og Finans-Staten! og man vælger ... Vegne man selv er oppe ... [illegible] om man kan hænge Bagsmækken. Socialdemokratiet gør derfor hverken politisk Revolution eller social Revolution. Og jeg sagde før, vi Par Mennesker her gør det visselig ikke.

Nej, men spørg Politidirektøren. Som der staar hos Holberg: ... fra Hollænderen ... han haver Spioner alle Vegne. Nu er Politidirektøren ganske vist ikke ... som en Hollænder, men han ved ligevel god Besked. Han siger det ikke for andet end for at passe paa, at der er Pigtraad om Privatejendommen, Soldater i Kasernerne, Betjente paa Gadehjørnerne og Plads i Salatfadet. Siger vi til ham: Jamen det hele ser jo saa roligt ud, da svarer han: Ork, lad Dem ikke narre af det; der er ikke noget mere roligt end en Krudttønde et Sekund før den springer i Luften!

Bryd jer altsaa ikke om, hvorvidt vi faar Revolution eller ej, hvorvidt den kommer i Morgen eller naar der bliver to Torsdage i en Uge, hvorvidt vi er modne til den eller ikke, hvorvidt den skal laves paa den ene eller den anden Maade, men stol paa Politidirektøren! Han kan lugte Revolutionen, han har Næse for den som ingen af os, og Staten skal nok ordne det hele, ja jeg fristes til at sige, at den eneste revolutionære Faktor vi har i Landet, det er Politistaten.

Nu kommer 1ste Majdagen. Med Respekt at melde, er den andet end en Parodi paa Revolutionen i Sammenligning med det, som Statstilhængerne forbereder? Gør ikke Nar af deres Konger og Kejsere, det er ligegodt dem der ved, hvordan Svinet skal stikkes og Mørbraden skæres fra. De er svært revolutionære; i den sidste Tid har de været Hovedmændene for de største Revolter, Verden har kendt.

Derfor raader jeg altid Arbejderne fra at tale saa meget om Generalstrejken. Der hersker ... Resten en almindelig Misforstaaelse med Hensyn til Generalstrejken. I skal ikke høre op med at arbejde. Nej, men I skal høre op med at arbejde for Kapitalisterne. Generalstrejken ret forstaaet betyder ... skal vi til at arbejde paa Kryds ... hele Linjen for os selv. ... store Rolle begynder netop ... hvor de andres hører op. Nu ... revolutionære Statstilhængere ... sider faar sat Ild paa Kredit ... og ligesom Molboerne ikke ... kan finde deres egne Ben ... ren til Arbejderne. ... om de har forstaaet at Revolutionen først og fremmest er ... ringsspørgsmaal som kræver ... Arbejde, og at den er ... end Vanregelse af en enkelt Samfundsklasses Interesser.

Nu spilder vor ... at fabrikere Love om ... Jagtret overalt ... til at hente Mad i Statens Spisehuse, Statslove og ... er det samme; de er det ... Grund at Arbejdsløsheden ... end Statsinstitution. Man hører ... derne sige at de Rige ...

Fattigdommen; men hvorfor er der ingen, der siger, at det er de Fattige, der er Skyld i Rigdommen? Naa, det Spørgsmaal falder væk af sig selv, naar Staten faar iværksat Revolutionen og sin egen Begravelse, for saa falder Lovmageriet væk, og i Stedet for Pligten til at adlyde Lovene faar vi Retten til Arbejde, hvorefter hele den parlamentariske Regeringsbutik kan lukke. Da er der kun et, hvorom alt samler sig: det sociale Arbejdes frie Organisation i Stedet for Lønarbejdets Tvangsorganisation.

Jeg ser altsaa ikke rettere, end at Reformvejen, som vi nu gaar, er Vejen for Arbejderne til Fængslerne, Fattiggaardene og Kirkerne; og for de andre er det Vejen udenom disse Anstalter, undtagen naar de af Vanvare falder ind i en af dem. Det hænder jo, at en virkelig Slynger kommer til Vridsløse, bliver underernæret eller faar noget at gøre med Vorherre — selv om det er sjældent. Man kan ogsaa sige, at Reformvejen er Vejen til Helvede; for den er brolagt med gode Forsætter. Men den revolutionære Vej det er den Vej, som Samfundet pludselig slaar ind paa, naar alle som ved et Lynglimt Natten opdager, at den anden førte ad Helvede til. Og Forsynet sender os en Advarsel f. Eks. i Form af en Kejser Wilhelm, der ikke for ingen Ting kaldtes „af Guds Naade“, thi se — med et kan endog Politiet opdage, hvor forfærdelig forkert vi har gaaet. Der er sket et Mirakel; alle Mennesker er pludselig blevet seende: der har vi Revolutionen! — — — — —

I. I. Ipsen.

Militarismen og vor 1. Maj.

—

Militarismen har altid været den Svøbe, der har holdt Arbejderklassen nede, altid været den, der har fremkaldt Menneskenes raa og dyriske Instinkter, været den, der har nedrevet alt Arbejde i kulturel Henseende, med andre Ord: sat Menneskeheden Decennier tilbage i Tiden.

Arbejder, har ikke disse Aar af Menneskeslagtning lukket dine Øjne op for det barbariske i dette Brodermyrderi, der har gaaet for sig under Paaskud af, at det var dit Fædreland du kæmpede for, blændet af de patriotiske Taler og Opraab, har du gaaet i Kamp mod andre Landes Arbejdere i den Tro, at det var dit eget Hjem, din egen Jord du skulde forsvare. Du er gaaet i Krig uden at tænke, uden at stille dig selv det Spørgsmaal: hvad ejer jeg af Hjem og Jord i det Land jeg lever? Havde du stillet det Spørgsmaal til dig selv, ja saa var Svaret utvivlsomt blevet: jeg ejer intet, ikke engang en Fodsbred Jord, ja næppe det Tøj jeg selv har paa.

Og Svaret er rigtigt, vi Arbejdere er i Hænderne paa de kapitalistiske Blodsugere, der ikke alene ejer vor Arbejdskraft, men ogsaa den usle Løn vi faar for vort Arbejde. Kapitalisterne giver med den ene Haand og tager det givne og mere tilbage med den anden, han stjæler din Livskraft Time for Time, Dag for Dag i de elendige Værksteder og Fabriker han giver dig til at arbejde i.

Det er under disse Forhold vi lever, og det er dette man forlanger vi skal forsvare, forsvare overfor Kammerater, der lever under lige saa elendige Forhold.

Den Krig, vi Arbejdere skal føre, er ikke mod Proletariatet i andre Lande, men mod vor fælles Fjende Kapitalisten, og det er en Kamp, som ikke kan føres nationalt, men maa og skal føres internationalt, og i denne Kamp maa intet splitte os.

Først den Dag, da Arbejderne viser ubrydeligt Sammenhold internationalt, er disse kapitalistiske Forretningskrige en Umulighed, og man skulde mene at efter næsten en Menneskealders Organisationsarbejde, burde Tiden være inde til en virkelig solidarisk Optræden.

Mod den internationale Krigshumbug, og mod de internationale Krigssjakaler kan kun stilles eet, nemlig Arbejdernes internationale Solidaritet.

Ganske vist har den internationale Optræden fra Arbejderne, som hidtil er vist ikke betydet meget, vi behøver kun at se paa de frugtesløse Forsøg, der er gjort for at indføre Ottetimersdagen. Aar efter Aar er der afholdt mægtige Demonstrationer, lange Taler er afholdt og alenlange Resolutioner vedtaget, men lige lidt har det nyttet.

Første Maj, Arbejdernes internationale Kampdag, har ved den Udnyttelse, den har faaet, nærmest virket illusorisk. Men Aarsagen til dette har været de forældede Organisationsformer Arbejderne har levet og endnu i Dag lever under.

Nu er det paa Tide, at Arbejderne virkelig viser, at de er vaagne til Handling, nu oprinder den første internationale Samlingsdag efter fire Aars Krig, skal vi ikke til denne 1ste Maj 1919 love hinanden, at for Fremtiden vil Arbejdernes internationale Samlingsdag blive en Handlingens Dag, ja brændt ind i Historien som en Kampdag for Arbejdernes internationale Rettigheder.

Den første Skanse vi som internationale Arbejdere har at storme, er Kapitalismens stærkeste Værn og Støtte, nemlig Militarismen. Tusinder af Arbejderes Liv har denne gallionerede Kapitalistbande krævet som Offer.

Arbejdere, vis at den internationale Solidaritet kan forhindre en Gentagelse af Myrderierne fra den sidste Verdenskrig.

Og lad Dagen i Dag blive det første alvorlige Forsøg vi gør i den Retning. Lad os give hinanden Haandslag paa, at 1ste Maj, Arbejdernes internationale Kampdag ikke skal blive som hidtil en Talernes og Frasernes Dag, men hvad det skal være, en Handlingens Dag.

Leo.

Den almindelige Utilfredshed med de bestaaende sociale Forhold er i Virkeligheden det bedste ved vore nuværende Tilstande.

Georg von Gizycki.

Den røde Front.

—

Paa Ungsocialistisk Forenings

Foraarsfest i Brøndshøj Kro den 20. April talte Red. I. I. Ipsen paa sin kendte livlige, causerende Maade for en talrig Forsamling om Mulighederne for en Revolution i Danmark. Ipsens Foredrag høstede livligt Bifald.

Skuespiller Mortensen læste Norman Hansens Skuespil „Lægen“ op. Mortensens kultiverede Gengivelse fandt rig Forstaaelse hos de talrige Tilhørere. Derefter var der Deklamation og Sang og til Slut svang Ungsocialisterne de foraarsklædte Damer til Musikens muntre Toner.

Fra Fængslet.

Efter i 4 Maaneder at have været plaget i de uhyggelige Torturindretninger som Fængslerne er, løslodes Peter Andersen, Aarhus, den 20. April. Han dømtes for en Artikel, hvori han gjorde det Faktum gældende, at Revolutioner er en Nødvendighed under de nuværende kapitalistiske Tilstande. Hvad om vi sendte Zahle og Kompagnoner til Rusland, Ungarn, Bayern, Østrig, Bøhmen, Italien, Spanien, Holland o. s. v. for at redde disse Lande for Revolutionens Uhyggelighed? Findes der mon en „Gullasch“, der har Lyst til at interessere sig for denne Plan?

I Tyskland

har de anarkistiske Grupper fra Berlin paany begyndt Udgivelsen af *„Der freie Arbeiter“*, Anarkistische Halbmonatsschrift. Første Nr. udkom den 1. April 1919. Det kan bestilles hos Rudolf Oestreich, Gosslerstrasse 32, Berlin O, 17. Enkelte Eksemplarer 20 Pfg.

I Amerika

har J. W. W. begyndt at udgive et specielt skandinavisk Blad „Nya Världen“ (The new World). Bladet redigeres af den her i Danmark kendte svenske Kammerat John Sandgren. Adressen er: Nya Världen, 1001 W. Madison, Chicago, Ill., U. S. A.

Antiparlamentarismen som Kampmiddel.

De schweitziske Socialdemokrater har besluttet at trække deres Repræsentanter tilbage fra Rigsdagen. Aarsagen er, at en Del af deres Medlemmer er blevet indstævnet for Krigsretten for et Opraab imod Militarismen. Det er rigtigt. Lad Kapitalisterne være ene om at tage Konsekvenserne af det kapitalistiske Samfunds Administration. Desto stærkere staar vi i Kampen.

Vore Barnepiger. Paa Foranledning af Krigsministeriet har Justitsministeriet anmodet samtlige Amtmænd om at give Politimestrene i de Jurisdiktioner, hvori findes Garnison, Paalæg om at give Garnisonskommandanterne Meddelelse, naar der meddeles Tilladelse til Afholdelse af Møder, hvorunder det kan befrygtes, at der vil blive agiteret paa en saadan Maade, at de indkaldte Værnepligtige derved forledes til at forbryde sig mod de bestaaende Love og saaledes paadrage sig Strafansvar. Endvidere skal Politimesteren give Kommandanten Underretning, naar det kommer til Politiets Kundskab, at der agtes afholdt den Slags Møder.

— — —

Efter at have læst ovenstaaende skulde man tro, at de Værnepligtige var Smaabørn paa 8—9 Aar, der ikke har Forstand paa selv at vælge, hvad der passer dem, uden at de maa have Barnepiger (Justitsministeriet, Politimestrene, Garnisonskommandanten etc.) til at se efter sig, og bestemme, hvor de maa gaa. Og saadan noget vover man i denne Tid at byde vore unge Mænd over 20 Aar.

Men hvis vore Kammerater i Knægttrøjen ikke faar Lov til at besøge os, saa maa vi besøge dem. Man kan ikke gennem dumme Paafund afbryde Forbindelsen mellem Proletaren i Vaabenfrakke og Proletaren i Arbejdsbluse.

Har du tænkt

paa, du som interesserer dig for „Den røde Krig“, at du bedst kan hjælpe til ved hver Maaned at sælge 10 Ekspl. Lad Interessen give sig Udtryk i Handling.

Vore Moralgrundsætninger siger: „Du skal elske din Næste, som dig selv;“ men lad et Barn følge denne Grundsætning og f. Eks. tage sin Trøje af og give den til et fattigt skælvende Barn, og dets Moder vil fortælle det, at det ikke maa forstaa Moralgrundsætningerne paa den rette Maade. Thi, hvis det lever efter dem, vil det komme til at gaa barbenet, uden derved at afhjælpe Elendigheden omkring sig. Moralen er god nok at føre i Munden; men lader sig ikke udøve i Praksis. — Vore Prædikanter siger: „Den, der arbejder, han beder!“ — Og dog stræber enhver efter at faa andre til at arbejde for sig. — De siger: „Lyv ikke!“ — Men Politiken er en Løgn. Vi vænner os selv og vore Børn til at leve i denne dobbelte Moral, — der er Hykleri — og til at forsvare denne Dobbelthed ved Sofisteri. Hykleri og Sofisteri bliver Grundlaget for vort Liv; men Samfundet kan ikke leve i en saadan Moral. Det kan ikke vedblive saaledes; det maa, det vil blive anderledes.

Peter Krapotkin.

Alle revolutionære Arbejdere læser „Den røde Krig!“

Hvad jeg vilde sige paa 1. Maj-Dagen.

De røde Faner smeldede i Vinden og Solen, i den smalle Arbejdergade lød Musikens klingende Fanfare: Internationalen! Tusind og atter Tusind Fødders tunge Trampen, de Gamles haarde og faste og de Unges lette og trippende Skridt smelter sammen i en eneste haard og ubevægelig Massernes Marsch mod Maalet. Sporvognene holdt i en lang Række uden at kunne komme frem. Hvorfor var disse Arbejdere ikke med? Var de Trælle, som ikke vovede at trodse deres Herrer? I Arbejdersindene dukker straks Minderne op. I Fjor havde et Par socialdemokratiske Vognstyrere hensynsløst prøvet at køre Demonstrationstoget ned. I Aar vovede man ikke dette. Samlingen af Arbejdere omkring de revolutionære Faner var for stor. Men naar skulde de selv komme med i denne den revolutionære Socialismes Marsch mod Maalet? Naar skulde de forstaa deres egne Interesser? Naar, naar?

Gennem Trampen og Musiken høres unge, klare Røster synge:

Rejs Jer, fordømte her paa Jorden!
Bryd kun Fortids møre Mur i Stykker
snart Verdens Grundvold sig forrykker.
Og selv til Kampen vi os rejser
for at fri vor bundne Aand —

Det var Haab Tro, Fortrøstning, det var Foraar, det var 1ste Maj!

Paa Talerstolen stod en ung Mand. Han saa ud over Massen af Arbejdere, saa, som om han søgte at samle alt det bedste hos dem, tolke deres Længsler og varmeste Ønsker, finde Forbindelse med den Livets og Kampens Aand, som ikke er tomme Fraser og udenadlærte Lektier.

— — Et Menneske, som har set Udviklingslinierne i Menneskehedens Historie har formet Paradokset, at det ikke er Gud, der har skabt Menneskene, men Menneskene, der har skabt deres Guder. Lad os ikke haane dem for denne Svaghed, lige saa lidt som vi haaner den blinde, fordi han ikke kan se Solen. De Mennesker, som underkaster sig Gudetroen er blinde.

En Gang i Tidernes Morgen da man i Torden og Lynild saa en Straffedom, et Varsel fra Gud, skabtes denne overnaturlige, mystiske Følelse, som senere under Tusinder af Præsters og Munkes Medarbejderskab blev til en systematisk Lære. Men i vor Tid, da endog Kirkerne opsætter Lynafledere for at beskytte de ved menneskelige Kræfter rejste Bygninger mod Naturkræfterne, hvor man i et stort Omfang har lært at kende de mekaniske Kræfter i Naturen og gennem sin Kundskab om deres Sammensætning har kunnet finde Midler til at afvende Faren, hvorledes skal man da kunne tro, at en almægtig Gud er med i denne Naturkræfternes Manifestation? Den gamle Filosof *Høffding* har ogsaa, efter at han Led for Led har undersøgt de Elementer, som senere manifesterer sig som Torden og Lynild, spurgt: Hvor og i hvilket Led af denne Kæde tilkendegiver Gud sin Medvirkning?

Troen paa en almægtig Gud har ingen Plads mere i den menneskelige Bevidsthed. Men Gudstroen lever. Autoritetstroen har dybe Rødder. Dovenskaben kommer her Autoritetstroen til Hjælp.

Ser man paa Menneskehedens Historie, er det uden Tvivl sandt, at Troen paa en straffende Gud *har haft* sin store pædagogiske Betydning. Men ser vi paa Nuet og undersøger de Kræfter, som er i Virksomhed, vil vi finde, at Autoritetstroen er en Hindring for alt menneskeligt Fremskridt. Den Gang Kampen for Tilværelsen paa Grund af Vanskeligheden ved at fremskaffe Livets Goder, var en haard og brutal Kamp, Tomme for Tomme om Græsmarkerne; og den Tilstand vi har nu, da der findes Betingelser for Tilfredsstillelse af alle Menneskers fulde Behov, hvor himmelvid burde ikke ogsaa Forskellen være paa Menneskenes Maade at ordne deres Samliv paa. Og der findes trods al konservativ Modstand, for den, der vil aflæse Tidens Strømninger, en stærk Viljestrømning, som peger hen mod lysere Tider.

Men vore Børn opdrages endnu i Skolerne med alle den gamle Autoritetstros Hjælpemidler. Den nye Gud, Statens Magt, afspejler sig heri. Det er da saa meget mærkeligere, at saa mange Mennesker en relativ ung Alder formaar at afkaste hele det Væv af Dogmer og Autoritetstro, de er bleven opdraget i.

De sidste Decenniers Kamp blandt Meneskene har drejet sig om deres Maade at tænke paa. Det nye har kæmpet for en Omvurdering af alle Værdier. Denne Kamp er ikke ført til Ende, men den Minoritet, som levede sig ind i en ny Verdensanskuelse og føler som sin Opgave at træde i Brechen for en ny Samfundsorden, er bleven saa stærk, at den ikke mener længere at kunne nøjes med alene at forandre Tankerne hos Folk. Kampen maatte føres ind paa Samfundsproduktionens Omraade.

Her staar Ungsocialismen og Syndikalismen som Repræsentanter for denne Kamp, og om end socialdemokratiske Vognstyrere forsøger at køre os ned, om end hele Borgerklassen ryster af Raseri har vi dog vundet Indpas der, hvor vi vilde trænge ind med vore Tanker og Erfaringer, nemlig hos Arbejderklassen.

Den Arbejderbevægelse, som Socialdemokratiet arbejder med, har optaget og bygger paa alle de gamle menneskelige Svagheder. Man appellerer til Arbejernes Magelighed gennem Stemmesedlen, gennem den Art at Lønkamp, man

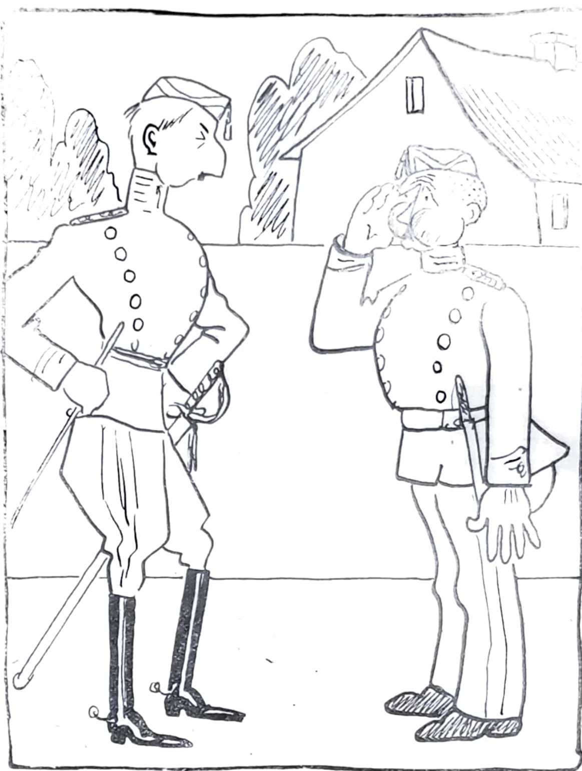
førel, som altid er Kompr
hvor Arbejderne selv aldrig
Indflydelse, men det repræsen
System er det forherskende
stemmende. Om Maalet for
derklassens Stræbelse er Enig
er Socialdemokratiet lige
tigt for Arbejderklassen som
lismen er, ja, paa en Maa
ige thi Socialdemokratiet
stiller sig som Arbejderne
medens Kapitalismen endn
er naaet saa vidt, uden hvor de
træder i socialdemokratisk
klædning (f. Eks. i Tyskl
Den reformistiske Virksom
som Socialdemokratiet lægger
vedvægten paa saavel i den fa
som i den politiske Kamp, er
farlig, thi den binder Arbejder
Interesser sammen med Kapit
mens, med Statens, med M
mens, med Præsternes, med
bedsmændenes og endelig med
største Forbrydere af hele Hob
med Politikerne.

Ungsocialismen baner Vej
Samklang med den ene af His
ens Udviklingslinier, naar den
optaget Kampen mod det repræs
tative System. Menneskenes In
esser kan aldrig være ensart
men det Samfundsprincip, som
prakticeres, lærer os, at Præste
Skolelærere skal bestemme L
vilkaarene for Skomagerne og
vendt. Hvilket Vanvid. Men
nuværende System med Penge-
Valutaværdier har jo forvirret
fleste borgerlige, saa de ikke
se Skoven for bare Træer. Bor
fra alt, i det daglige Liv hand
man helt anderledes. Om Teolog
Politikeren kom og vilde foreskr
Regler for, hvorledes man sku
arbejde i de forskellige Fag vild
man snart afvise ham, men m
tillader ham sammen med en Mas
ligesindede Mennesker at bestem
over Samfundets (de forskell
Gruppers) Ve og Vel gennem L
givningen.

Omkring dette Punkt grupp
sig faktisk alle de andre Spør
maal. Naar vi afskaffer Kapit
mens Livsformer og derved
Plads for fri Samvirken mel
Menneskene og Grupperne,
vi ogsaa afskaffe den centraliser
Magt, som det repræsentative
stem er et Udtryk for. Saa læn
Magten er koncentreret i et Faa
Hænder, kan Menneskene ikke
vikle sig frit. Vor Kamp mod K
pitalismen gaar ud paa at tra
dem Magten over Produktionsm
lerne, som de nu udnytter for
kunne beherske og udsuge Menn
skene. Vor Stræben gaar ud paa
lægge Raadigheden over Produ
tionsmidlerne i Hænderne paa de
der kan bruge dem. Naar a
Menneskers lige store Ret til
nyde af de fremskaffede Produk
er erkendt, kan der aldrig blive
om at den ene Gruppe kan udn
eller herske over den anden.

Samarbejdet mellem Menne
paa andre Omraader vil blive p
tiseret efter samme Retningsl
Den politiske Magt, som nu byg
paa Militær, Politi, Fængsler, K
ker, Embedsmænd og Skoleund
visning vil forsvinde. Den faar
gen Mulighed at kunne arbejd
et Samfund, som radikalt har
skaffet Monopol og Centraliseri

Den sidste paa Skansen!

»... . Sergent Sørensen melder Hr. Løjtnanten, at dersom vi skal slaas med Syndikalisterne, ér jeg den eneste Mand i Kompagniet, Hr. Løjtnanten kan stole paa.«

tanken. Et Samfund, bygget efter statssocialistiske Principper, maa derimod altid bygge paa en „Ordensmagt“ (Militær, Politi, Fængsel), fordi Overenskomster som paatvinges, altid skaber Lovbrydere, som paa en eller anden Maade maa knægtes, for at „Ordningen“ ikke skal blive illusorisk.

Arbejderne burde se med Foragt paa alle de politiske Partier, som ved sin Propaganda eller i Handling viser, at de vil bibeholde det repræsentative System og Centraliseringen af Magten, de maa saa kalde sig afhængige eller uafhængige Socialdemokrater, Socialistisk Arbejderparti eller hvad Pokker, de vil. Saa længe de optræder som Talsmænd for det repræsentative System stiller de sig paa det nuværende Systems Grund og bliver bevidst eller ubevidst Fjende til Arbejderklassens Frigørelse.

1ste Maj-Dagen er for os et Tegn paa den Vej Arbejderne bør vandre mod Maalet. Gennem en lang Række Aar har vi tilkæmpet os Retten til at lade Arbejdet for Kapitalisterne ligge stille den Dag. Arbejderne maa se at blive enige om overhovedet ikke mere at arbejde for Kapitalismen. Og handle derefter. Først da bliver der Mening i vor Kamp.

Emil Manus.

Ungdom i Pjalter.

Ungdom i Pjalter
Frihedens Alter
hvor utallie Ofre af Ungdom er bragt;
det skal vi værne,
stadig det skærme
mod Voldets og Dumheds forenede Magt.

Fanen vi arved,
højrød er farvet
af Blodet som paa Barrikaderne flød.
Arven fra Fædre,
den skal vi hædre
ved altid at kæmpe for Frihed og Brød

Ungdom ej ligger
ydmygt og tigger
Tyranner om Naade med bønlige Ord;
stolt vi os hæve,
Frihed vi kræve,
ej vil vi leve som Trælle paa Jord.

Vi helst uden Vaaben
gav Friheden Daaben,
men sker det at man vil den kvæle med Magt,
da skal Barrikaden
sig rejse i Gaden
og bag den staar Ungdom i Pjalter paa Vagt.

Tiden er inde
til Sejren at vinde,
Ungdom bered dig du forrest skal gaa,
Sejerskrans lindes,
Hæderen findes
ej for de fejge der modløse staa.

Her i min Celle
jeg Timerne tælle
til atter jeg kampglad blandt Ungdom skal staa.
Lad andre begære
sig Rigdom og Ære
naar jeg blot min Plads i blandt Ungdom maa faa.

Andreas Fritzner.

Parlamentarisme eller direkte Aktion?

II.

Naar Arbejderførerne møder til Forhandling med Kapitalens Repræsentanter, kommer de som Repræsentanter for den store Arbejderklasse. de repræsenterer Flertallet overfor Mestrenes Mindretal, men der i Arbejdets Parlament bliver de alligevel de smaa. De kræver ikke Arbejdets Del af Udbyttet som Arbejdernes uafviselige Ret! Nej, de tager hvad Herren vil give og siger saa til Arbejderne, at det er det yderste, som kan opnaas!

Bedst har denne Parlamentarisme vel vist sin Humbug under Krigen, hvor Førerne ikke har formaaet at skaffe Dækning for Kapitalens Plyndring gennem Aagerpriserne paa alle Livsfornødenhederne, og herhjemme og forresten overalt i Verden har man set Arbejderstanden, som Trældyret der skulde bære al Krigens Byrde, og Arbejderen var taalmodig over al Forstand. — —

Taagedunsten og Mosedampen ligger tykt over Arbejderklassen.

Vor hjemlige Mosekone i Pariinagsgade brygger løs, og dagllg spreder Taagedunsten sig over det danske Land, er der enkelte, som ikke kan kues, saa har man lært af Krigen, saa bruger man Løgnens giftige Gasarter: Herregud siger den skæggede Mosekone, de enkelte, som opponerer, det er kun nogle Stakler ligesom Svøbebrødrene i Middelalderen: der følger altid aandelige Farsoter med en Krig; og saa ser han ud over den store trofaste Skare og hypnotiserer den, og de er stolte over ham.

Dog har jeg ladet mig fortælle, at engang sidste Aar, det var i Valgperioden, var der vældigt Mudder i Rækkerne, der var saa galt nogle formastelige Syndikalister, der vilde trække Skægget af vor Far. — — —

Opgivelsen af Kampen paa det økonomiske Omraade har medført Borgfredspolitiken, Alliancen med Kapitalen paa det politiske Omraade. Paa Konferencen i Bern foreslaar Borgbjerg fortsat Samarbejde efter Krigen med de borgerlige; men sker det, betyder det, at Arbejderne helt nedlægger Vaabnene og indtræder i permanent Vaabenstilstand.

Skal man da ikke parlamentere?

At diskutere og parlamentere er meget godt, men hvad diskuterer man om:

Er det Arbejdernes Ret til Livet?

Det kan man ikke diskutere om, den har enhver faaet ved Fødslen, den maa man kæmpe for, den enkelte saavel som Klassen, og den Magt, som staar i Vejen for at Arbejderklassen kan komme frem i Solen, det er Kapitalen, det er Fjenden, som maa besejres, og Retten til Kampen skal man ikke sælge for en 5 Øre mere i Timen eller for en Ret Folkekøkkenmad eller for en Arbejdsløshedsunderstøttelse paa 30 Kr. om Ugen, for hvis man ikke bruger sig selv og selv kæmper, saa bliver man brugt af andre.

Paa hvad Maade skal man da føre Kampen mod Kapitalen?

Man skal ikke føre den fagvis for højere Løn, den skal altid betales af de øvrige Fag, og Kapitalen snupper blot en ekstra Profit. Bagernes Lønforhøjelse maa vi alle betale og saadan gaar det med alle Fag.

Man skal tage Magten over Produktionen fra Kapitalen, lade Arbejderne selv diktere Løn og Arbejdsvilkaar for hele Menneskeheden gennem Arbejderraad.

Man skal holde op med at appellere til Stemmesedlen. det er en falsk upaalidelig Afgørelse. Man stemmer ikke om Menneskets Ret til at leve, den Sag er soleklar trods alle Taagedunster. Hvis Videnskaben lærer os om Lovene for Verdensudviklingen, saa stemmer ikke alle, som ikke har studeret Sagerne med om det! Ligesaa er det med Menneskenes Kamp for bedre Levevilkaar.

Naar Stuckenberg synger: Skal vi ligge da i Taagen til vi selv er Vrag, vil jeg svare med et Vers af Johan Skjoldborg:

Hør igennem Morgengryet Hanen;
nu lyder atter Hejmdals Horn paany.
nu kaldes Danmarks Ungdom under Fanen
til Kamp for Lysets Sag i hver en By.

Harald Hansen.

Hvorfor ikke producere nok?

Folketingsmand Vilhelm Rasmussen regner med, at Danmark intensivt dyrket kunde brødføde 21 Millioner Mennesker. Naar der kan fremskabes Fødemidler til 21 Millioner, hvordan kan det da være, at man ikke producerer nok til at dække det fulde Behov til hele den danske Befolkning, der kun udgør 3 Millioner og altsaa kun har Brug for en Brøkdel af det Landet er i Stand til at yde?

En Syvendedel af Landets Areal vilde under en intensiv Kultur kunne føde hele den danske Befolkning. Paa de øvrige 6 Syvendedele kunde der gennem Faareavl frembringes Uld til at klæde hele Befolkningen, der vilde kunne drives et Kvægopdræt, som gav Huder nok til at dække hele Landets Behov af Fodtøj o. s. v., og der vilde endda blive et Overskud af frembragte Varer og Raastoffer, stort nok til gennem Varebytte med andre Lande, at skaffe os de Raastoffer og Varer, som ikke findes eller ikke kan produceres i Danmark, i saa stor Mængde, at der er nok til at dække hele Befolkningens fulde Forbrug af alle Livsfornødenheder og Livsgoder.

Til Trods for at disse Muligheder findes, lever en stor Del af Danmarks Befolkning i yderste Fattigdom og Nød skønt de deltager i Produktionen 10 Timer og mere daglig. Størsteparten, deri medreg-

[illegible]

Graa.

[illegible]

medens [illegible] Jærnets [illegible] tyr han endda til [illegible] hans Hjælp til at lægge Menneskene under sin Magt.

Han taler: „Alt er til blot for mig!“ [illegible]

[illegible]

Rods [illegible] Lyst til at se Livet [illegible] skønt. Hans Sjæl brænder altid vibrerende og uslukkelig, oplysende Livets Mørke med Skønhedens klare Ild, Sandhedens strenge Glans, Kærlighedens milde Lys. Hans Tanker har overalt tændt i Brand Frihedens stærke Flamme og den Flamme, der er glad og varmende favner den mørke, blinde Jord i en stor Drøm om alles fælles Lykke.

Og han taler: Alt er til for alle. [illegible] i sit Hjerte en hel Verden af Skønhed, og man maa ikke fordrive Mennesket og gøre det til den formløse Krafts sløve Redskab. Ingen kan være skyldig at være andres [illegible], ingen har Ret til at holde andre [illegible] Magt blot for Magtens [illegible] brydelse. Denne Rød, det er [illegible] han, som alt [illegible] kæmpet for Skønhed og Frihed mod Døgen.

I den [illegible] Sandhedens Ridder [illegible] Løgnens [illegible]

[illegible]

Under den nuværende Orden tages intet Hensyn til om et Arbejde [illegible]

[illegible]

hederne, og for sin egen snævre Nyttes Skyld hindrende dem i at udvikle sig fuldtud, frem til Idealet. Udbredende sig fra Midten, uduelig til andet, blander han Livets Grundfarver til en grumset, smudsig, modbydelig Vædske. Graa forværrer den døendes Død og hæmmer den levendes Vækst. Det er ogsaa ham, der er den evige Fjende til alt det, som er klart og djærvt i Livet.

Den Ungsocialistiske Bevægelse.

Til Medlemmerne!

Den ungsocialistiske Bevægelse i Danmark har, indtil det sidste Aarstid, ført en stille Tilværelse og har nærmest virket som en Skole for sine Medlemmer, en Skole, som har sin Betydning derved, at en Stab af unge Arbejdere nu staar udrustede til at kaste sig over Arbejdet for Arbejdernes Frigørelse og tage Kampen op mod gamle Fordomme og den kapitalistiske Moral.

Men for at Arbejdet skal lykkes og Energien og Begejstringen holdes vedlige, er det nødvendigt at have en god og paa et fast Grundlag hvilende Organisation. For at dette skal lykkes, har Den ungsocialistiske Bevægelses Centralkomité besluttet at afholde en Konference *Torsdag den 29. Maj (Kr. Himmelfartsdag)* i København, for dér officielt at danne et Forbund. Her vil desuden blive taget Stilling til de forskellige Bevægelser, der er fremme i Tiden, og lagt Planer for Arbejdet i Fremtiden.

Centralkomitéen, som valgtes ved en Konference sidste Sommer, og som har været et Bindeled mellem de forskellige ungsocialistiske Foreninger og Klubber, har dermed endt sin Mission. Vi opfordrer hermed Klubberne om at medvirke til et godt Resultat af Konferencen, derved, at man tager Forslag op til grundig Drøftelse og indsender disse til *Centralkomitéen, Wesselsgade 7.*

For Centralkomitéen:
Charles Rasmussen.

Literatur.

„Kapitalismens økonomiska rövarkrig“ af *John Andersson.* Axel Holmströms Forlag, Stockholm. Pris 40 Øre.

En Pjece om, hvordan Kapitalisterne forvandler Krigens Ofre af Kød og Blod til Guld.

„Syndikalisternes Kamp og hvad den gælder“ af *J. Storgaard.* Pris 25 Øre. Udg. af Fagoppositionens Sammenslutning.

En aktuel Pjece, som virkelig har noget at lære Arbejderne. — Vi kommer senere tilbage med udførlig Omtale.

Revolutionen og Danmark.

Naar man som Arbejder forkaster Parlamentarismen som Midlet til at styrte det kapitalistiske Herredømme og forkaster Socialdemokratiet, som repræsenterende Arbejdernes Ønsker og Krav, bliver man Syndikalist. Det vil sige, at man bliver Tilhænger af andre Midler, der kan føre til Maalet: det socialistiske Samfund. Man bliver Tilhænger af, og kan indse, at den bedste Vej til Maalet er den direkte Kamp mod Kapitalisterne, og at Arbejderne selv, hver som en, maa deltage i Klassekampen, i Stedet for at overlade Kampen mod Kapitalen til valgte Repræsentanter.

Hvorledes da styrte det kapitalistiske Samfund?

Vi, som kalder os Syndikalister, forkaster Tanken om ved Hjælp af Lovgivning og Repræsentation at kunne gøre dette. Men vi opstiller samtidig Midlet til Omstyrtningen, nemlig: den sociale Generalstrejke. Vi griber Ondet ved Roden og vil ramme Kapitalismen i Hjertet, ved at standse hele Produktionslivet. Vi vil gennem en Arbejdsnedlæggelse, omfattende hele Landet, bringe Uorden og Desorganisation i det kapitalistiske Samfundsmaskineri, og ud af denne Uorden og dette Kaos, vil vi begynde at skabe det nye Samfund, hvor alle har lige Rettigheder og lige Pligter, d. v. s.: hvor enhver arbejder efter Evne og nyder efter Behov.

Vil dette nu foregaa saa ganske glat og ligetil?

Vil en Revolution, som tilstræber Kapitalismens fuldstændige Sønderknusning, for Danmarks Vedkommende kunne foregaa uden Blodsudgydelse og uden at Arbejderne maa bruge andre Midler end den passive Arbejdsnedlæggelse?

Dette er et Spørgsmaal, som vil blive vanskeligt at besvare. Danmark er et lille Land, og meget vil afhænge af, hvorledes Forholdene udvikler sig i vore store Nabolande. Som Situationen ligger nu, er der Udsigt til, at Revolutionsbølgen med Signaturen: Proletariatets Diktatur vil brede sig over hele Europa og overalt styrte Kapitalismens Fæstninger.

Hvorvidt Kapitalistklassen herhjemme uden Kamp, og uden Brug af væbnet Magt vil føje sig ind under det fælles Bedste, og overgive Produktionen i Arbejdernes Hænder, er jo ikke let at sige.

I Rusland strittede Kapitalisterne imod med Hænder og Fødder, og Arbejderne, der havde og har endnu en haard Kamp at bestaa med dem. I Tyskland ligeledes. Der nedskydes Arbejderne med koldt Blod af Kapitalistklassen og dens Haandlangere Socialdemokraterne.

Dette tyder ikke paa nogen fredelig Løsning af det sociale Spørgsmaal, og man maa uvilkaarlig komme til at hælde til den Mening, at Kapitalistklassen paa alle mulige Maader og ved Hjælp af alle Midler vil søge at opretholde sin Magt over Arbejderne og endda vil gaa saa langt som til at nedskyde dem i massevis.

Saa bliver Spørgsmaalet, hvad Arbejderne skal gøre, hvis den sociale Generalstrejke bliver mødt fra Kapitalistklassen og deres Haandlangere Socialdemokraternes Side med Massefængslinger og Massenedskydninger af Arbejdere.

Og stillet overfor paa den ene Side at blive nedskudt eller fængslet eller et fortsat Liv som Slave, og paa den anden Side at haardt mod haardt, give raat for usødet, vil Valget vel ikke falde svært.

Hans Jørgensen.

Kval.

Krigens Forbandelse.

Skildret af *Einar Haakanson.*

4)

Jeg grubler over min Ulykke, grubler altid, som om der ikke fandtes noget andet i Verden at tænke paa end dette, — grubler, saa Hjernen værker og Tanken bliver sløv. Kastreret, kastreret, kastreret! Jeg tror, jeg bliver tosset! — Kastreret, kastreret!

Min Mor siger, at hendes kæreste Ønske, næst efter at se sin Søn lykkelig, er det, at faa Lov til paa sit Knæ at gynge en lille, rar Sønnesøn eller Sønnedatter og blive kaldt Farmor. Og hun ler saa smukt og siger, at Lucy og jeg maa skaffe os et rigtig smukt Barn. Og saa sidder hun og foreslaar Navn til Barnet, som om det allerede var født! Og saa drømmer hun sig ind i Fremtiden, hvor Lucy og jeg er gifte, hvilken Idyl vi og vort Barn og Mor skulde have tilsammen. Den lille Kone taler saa smukt, fuld af stille Glæde og Tro paa Lykken, ikke anende, hvorledes hun martrer sin Søn, Kastraten, der sidder ved Siden af hende, og indvendig sønderslides af Sorg og Kval ved Tanken om, at Mors smukke Drømme let kunde være blevet Virkelighed, om ikke Uslingerne, Udsugerne, som regerer Landet, havde ladet ham ødelægge.

Ak, Faderskabets Glæde skal aldrig blive mig forundt. Aldrig skal jeg tryke et lille Barn, som jeg kan kalde mit, i mine Arme, aldrig skal jeg kunne sætte det i Mors Knæ.

Stakkels Mor!

To Uger til er gaaet. Lucy og Mor fortsætter glædestraalende med Tilberedelserne til Brylluppet.

Og jeg har ikke Magt, ikke Mod at hindre et saa unyttigt Foretagende.

Jeg gaar som i en Drøm, ruende paa mørke Tanker. Den første Tanke, naar jeg vaagner om Morgenen, den sidste før jeg om Aftenen sover, er det uhyggelige, som er hændet mig. Det forekommer mig sommetider, at det ikke er sandt, at jeg er kastreret.

En Nat drømte jeg om min Ulykke, og da jeg vaagnede, blandede den dunkle Bevidsthed om Virkeligheden sig med den i min Hjerne endnu levende Drøm saaledes at jeg i min Forvirring slog Tæppet tilside for at se, hvad der var sandt: berøvet min Manddom eller ikke. Og da jeg saa saa Sandheden, da gennemlevede jeg paany de forfærdelige Øjeblikke paa Sygehuset, da jeg fik Vished om min Ødelæggelse, og de samme Følelser oprørte mig.

Det eneste Lyspunkt i mit mørke Grubleri er Tanken om, at jeg dog, naar som helst, gennem Døden kan befri mig fra min Elendighed.

Atter en Uge.

Glæden har forskønnet min elskede Lucy og gjort hende mere indtagende end forud, og opvækker hos mig en Lidelse og Attraa, som aldrig før.

Og vort Hjem er færdigt! Lucy og jeg staar med Armen om hverandres Liv og betragter vort Sovekammer. Aa, saa smukt her er indrettet af de to lykkelige Kvinder!

Og se, der staar — Brudesengen! Over det blaa Tæppe er Spidslagenet opslaaet, og derpaa er mine og Lucys Initialer broderede, sammenslyngede. Og to hvide bugnende Puder.

Jeg skælver af indre Bevægelse.

Se, alt dette, som er gjort, det er for mig. Hvilken Salighed og Lykke venter mig ikke! Alt er tilberedt. Kom!

Men jeg skal ikke komme. Jeg skal for altid staa paa Afstand. Thi hvad som her er tilberedt, er ikke for kastrerede Mænd uden Manddom. Men en saadan er jeg. Og for mig er der tilbage livslang Fortvivlelse eller Døden for egen Haand.

Naar jeg bliver alene, gaar jeg ud i Skoven og græder og skriger af Sorg og Græmmelse over min fortabte Lykke ud, og i vanmægtig Vrede raser jeg mod „Gud“ og alle dem, der lavede denne Krig, som skaffede mig saa navnløse Kvaler.

Aah, jeg véd, hvem der ønskede Krigen, hvem, der besluttede den. De sad i Ro hjemme, medens jeg blev tvunget til at ofre mig for dem. Og jeg ofrede min Manddom og hele min Livslykke for dem. De ofrede intet, de. og

vandt alt, og jeg ofrede alt — og vandt intet! Forbandet!

Men jeg ved, hvem der er, disse Herrer; jeg skal faa at vide, hvor de bor, og de skal faa Lov til at drikke den bitre Kalk, jeg allerede har tømt til Bunden. Jeg skal trænge ind i deres Boliger om Natten, og med min Kniv skal jeg kastrere dem, grundigere, end man kastrerer en Hund! Og naar de vaagner af Smerterne, skal jeg sige til dem: „Øje for Øje og Tand for Tand!“ Aah, hvilken Sorg og Vé, jeg skal fremkalde hos dem, og hvor det skal fryde mit Hjerte — endelig at finde Lidelsesfæller. Vi var ikke Kammerater paa Slagmarken, det bliver vi nu, og faar fælles Interesser: Fortvivlelse og Livslede.

Er jeg vanvittig? Maaske. — Men, ved Satan, saaledes skal jeg gøre — ja, det skal jeg!

Og naar dette er gjort, saa skal jeg en Aften med en Baad ro ud paa Søen, midt ud paa det dybeste Sted. Dér skal jeg binde tunge Sten om Fødder og Arme, Liv og Hals. Og saa skal jeg springe i Vandet.

Hvorfor hænger jeg mig ikke? Hvorfor skyder jeg mig ikke? Aah, da skulde jo min frygtelige Hemmelighed aabenbares. Naar man klædte mig til „den sidste Hvile“, skulde Kvinderne se — det dér. Og Lucy og Mor, som jeg saa omsorgsfuldt har forskaanet for den sørgelige Sandhed, skulde da faa det at vide.

Men handler jeg ikke forkert mod Lucy og Mor, naar jeg venter saa længe med at dø? Naar jeg lader dem gøre sig saa megen Ulejlighed med Brylluppet, saa mange Udgifter, og saa, naar de endelig staar ved Maalet og venter sig Arbejdets Løn, tager dette fra dem gennem min Død? Jo, sikkert! Men jeg har ikke Mod til at dø før. Livet er mig dog, trods alt, en Smule kært endnu, og jeg vil ikke af med det, før jeg tvinges dertil.

Og det uundgaaelige Bryllup skal gøre det. Dagen før skal jeg forsvinde . . . . . .

Tilgiv mig, Lucy! Tilgiv mig, Mor!

Fritjof.

Gnister.

✱

Hvad vil Ungsocialismen?

I Løbet af kort Tid udsender Centralkomitéen for Ungsocialistisk Forbund en lille Pjece: hvis Titel er: Hvad vil Ungsocialismen?

Bedstemor i Forlagsgade

Vores allesammens Bedstemor, „Social-Demokraten“, har atter trukket Nathuen ned over Ojnene. En Repræsentant for Østerbros ungsocialistiske Klub, forsøgte at indlevere en Annonce angaaende et Møde, hvor I. I. Ipsen skulde tale om „Den franske Revolutions Forhistorie“. Ekspeditionen maatte, trods en ½ Times Konference med Redaktionen, melde Pas. Resultatet blev, at Annoncen ikke kunde optages.

Stakkels Gamle! Vi kan berolige den stakkels Bedstemoder med, at vi ingen Brug havde for den — Mødet var særdeles vellykket; og vi skal aldrig ulejlige den gamle Tandløse mere.

✱

Bedstemors Halvsøster „København“,

der i sin høje Alderdom har allieret sig med Fritzners „gode Ven“ I. A. Hansen, indeholdt forleden Dag en Opfordring til Politiet om at undersøge „Den røde Krig“s Økonomi.

Vi kan oplyse, at „Den røde Krig“ udkommer for at sælges og at vi er glade for vore Kammeraters Energi, naar de med sirligt bemalede Plakater gaar gennem Byens Gader. Det eneste vi skammer os over, er den 10 Øre, der stammer fra den lavttænkende Journalist ved „København“. Vi indrømmer, at det er Judaspenge og vi beder ham indtrængende om at afhente sin 10 Øre i Læsestuen, Wesselsgade 7.

✱

Berettiget Forsigtighed!

I Anledning af et Snylterklasse-Karneval i Wivels Restaurant, skriver en Indsender i „Politiken“ bl. a.: „Lad os more os og drikke Champagnen, inden Bolschevikerne hælder den i Rendestenen.“ — —

Havde Indsenderen været ærlig, havde han skrevet: „Lad os more os og drikke o. s. v., inden vi bliver tvungne til at deltage i samfundsnyttigt Arbejde.“

✱

Mere Social-Demokrati

„Ingen over og ingen ved Siden af Folket“ er Demokratiets Valgsprog. Hvad er Folket? En Samling af Enere. Ifølge de demokratiske Principper vælger denne Samling Mennesker nogle Individer, der varetager Folkets „Interesser“. Disse Individer tilegner sig straks Magten, i Stedet for at være Folkets Tjenere, som de lovede, bliver de Folkets Herrer. Anna Ringvig fik det at føle, da hun for nogen Tid siden i Kvindeligt Arbejderforbund kritiserede disse „Tjenere“. Tjenerne forestod at ekskludere hende, hvilket lykkedes.

Næste „demokratiske“ Eller, om vi maa be

Udgivet af Ungsocialistisk Forening, København.
✱
Redigeret af en Komité
✱
Redaktionens Adresse Vesselsgade 7, St. København N.
✱
Ekspedition Wesselsgade 7, St., København N.
✱
Ansvarlig overfor Presseloven Fabian Petersen.

Nationaltrykkeriet, København.